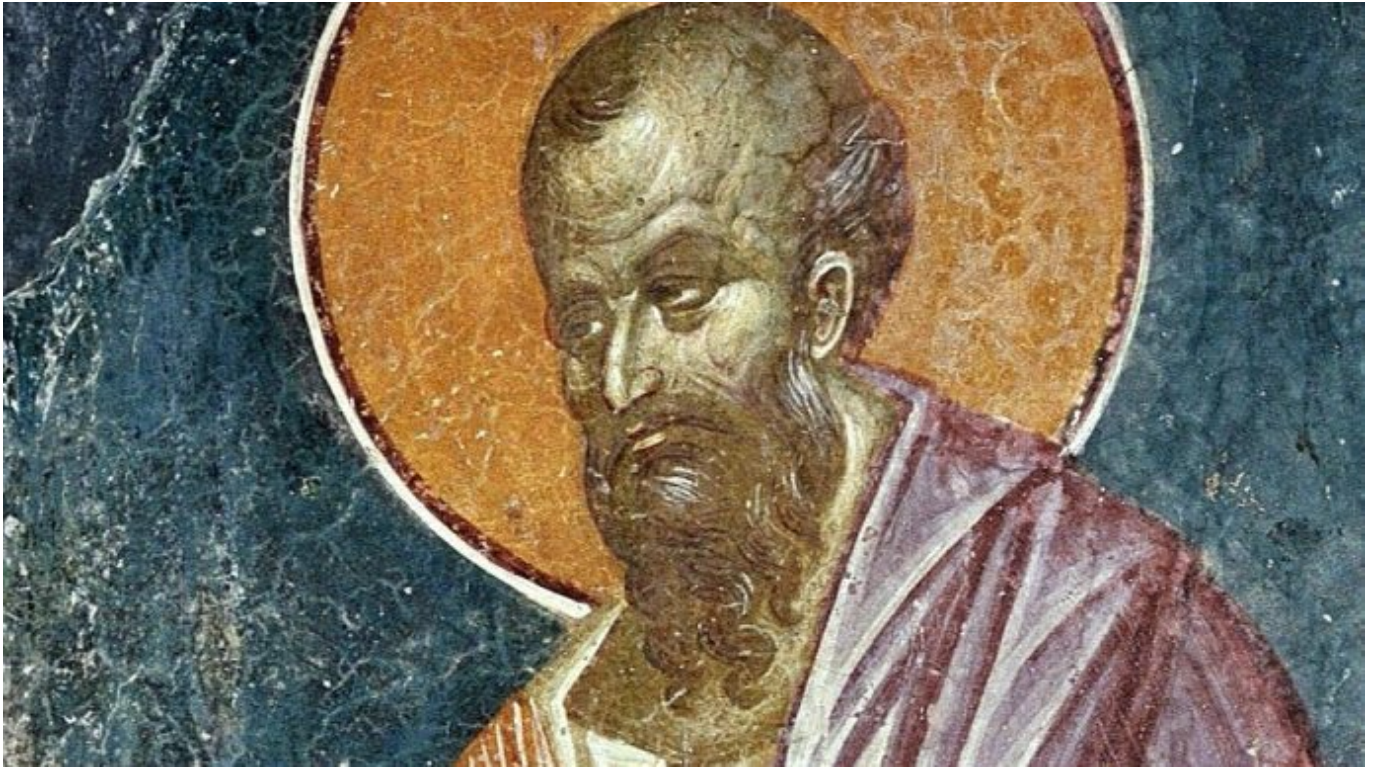

«Σε μια εποχή μανιώδους αναζητήσεως του κέρδους, ας αναζητήσουμε την χαρά της προσφοράς»

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Ἡ ἐποχή μας τοποθετεῖ ὡς ὑπέρτατο σκοπὸ τοὺς ἀγῶνες γιὰ δικαιοσύνη καὶ δικαιώματα. Εἶναι βέβαιο πὼς οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ ἀποτελοῦν καθῆκον ὅλων μας, ἀφοῦ γίνονται γιὰ τὴν προστασία τῶν ἀδυνάτων καὶ τῶν ἀδικημένων τῆς σκληρόκαρδης κοινωνίας μας. Ὅμως δὲν ἐπαρκοῦν.

- *του Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας κυρού Κοσμά*

Ὁ κόσμος ἔχει, βεβαίως, ἀνάγκη ἀπὸ δικαιοσύνη, μεγαλύτερη ἀνάγκη ὅμως, ἔχει ἀπὸ ἀγάπη. Καὶ ἡ ἀγάπη δὲν ἀποτελεῖ καρπὸ τῶν νόμων ἐνὸς κράτους, ἀλλὰ καρπὸ τοῦ νόμου τῆς καρδιάς, ὅπως τὸν νομοθέτησε ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ἀπαρνούμενος τὴν Θεότητά του καὶ γενόμενος ἄνθρωπος, στὸ ὄνομα τῆς ἀγάπης Του γιὰ ἐμᾶς. Ὁ ἄνθρωπος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς τηρήσεως τῶν ἐντολῶν, προκειμένου νὰ ἐξασφαλίσει τὴν εὐνοια τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος τῆς Καινῆς

Διαθήκης, όμως, είναι ο νέος άνθρωπος, ο άνθρωπος της αγάπης, όπως την δίδαξε ο Κύριος με την θυσία Του.

Ὡς τέτοιον άνθρωπο μᾶς παρουσιάζει ἡ σημερινὴ Ἀποστολικὴ περικοπὴ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο. Τὸ σημερινὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν πρώτη Ἐπιστολὴ του πρὸς τοὺς Κορινθίους, ἀποκαλύπτει τὴν αὐταπάρνηση καὶ τὴν ἀπόλυτη ἀφοσίωση στὴν ἀποστολὴ πὺ τοῦ ἀνέθεσε ὁ Θεὸς τῆς σταυρωμένης αγάπης. Ὁλόκληρη ἡ περικοπὴ περιλαμβάνει μόνον ἐρωτήματα. Ἀκοῦστε ὁρισμένα ἀπὸ αὐτά:

«Δὲν ἔχω τάχα δικαίωμα νὰ συντηροῦμαι μὲ δαπάνη τῆς ἐκκλησίας πὺ ὑπηρετῶ; Μήπως δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ ἔχω μαζὶ στὰ ταξίδια μου ἀδερφὴ χριστιανὴ ὡς σύζυγο, ὅπως κάνουν καὶ οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι, τὰ ἀδέρφια τοῦ Κυρίου καὶ ὁ Κηφάς; Ἡ μήπως εἴμαστε οἱ μόνοι, ἐγὼ κι ὁ Βαρνάβας, πὺ δὲν ἔχουμε δικαίωμα συντηρήσεως, ἀλλὰ πρέπει νὰ ζοῦμε μὲ τὴν ἐργασία μας; Αὐτὸς πὺ ὀργώνει κι αὐτὸς πὺ ἄλωνίζει πρέπει νὰ κάνουν τὴν δουλειά τους μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς συμμετοχῆς στὴ συγκομιδῇ. Ἐμεῖς σπείραμε ἀνάμεσά σας πνευματικὸ σπόρο· σᾶς φαίνεται πάρα πολὺ ἂν θερίσουμε ἀπὸ σᾶς τὰ ὑλικά, πὺ εἶναι ἀναγκαῖα γιὰ τὴν συντήρησή μας;» (Α΄ Κορ. 9:4-6, 10-11).

Γνωρίζουμε πῶς, οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ εἶχαν παραχωρήσει κάποια δικαιώματα σὲ ἐκεῖνος πὺ ἀσκοῦσαν τὴν ἱεραποστολή. Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν, ὅμως, δὲν θέλησε ποτὲ νὰ κάνει χρῆση αὐτῶν τῶν δικαιωμάτων. Προτίμησε νὰ θυσιάσει τὸ δικαίωμα νὰ ζεῖ εἰς βάρος τῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων καὶ νὰ κερδίζει τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴν συντήρησή του, βασιζόμενος μόνον στὴν προσωπικὴ του ἐργασία.

Γιατί, ὅμως, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κάνει ἀναφορὰ στὰ δικαιώματά του; Ὅπωςδήποτε, δὲν τὸ κάνει μὲ ἰδιοτέλεια. Τὸ κάνει γιὰ νὰ ἀμυνθεῖ. Ἀπέναντι σὲ τί, ἄραγε; Ἀπέναντι σὲ κατηγορίες ὁρισμένων Χριστιανῶν τῆς Κορίνθου, οἱ ὁποῖοι ὑποστήριζαν πῶς ὁ Παῦλος συμπεριφερόταν μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο διότι δὲν αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του ἴσο πρὸς τοὺς ἄλλους, τοὺς ἀληθινοὺς Ἀποστόλους.

Ὁ Παῦλος αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ ἀντικρούσει αὐτὲς τὶς ὑποψίες, ὅχι γιὰ νὰ προστατέψει τὸ κῦρος του. Ἡ ταπεινοφροσύνη του ἄλλωστε, εἶναι ὀλοφάνερη σὲ ὅλες τὶς Ἐπιστολές του. Σκοπὸς του εἶναι νὰ μὴν ἀκυρωθεῖ τὸ ἔργο, διότι αὐτὸ θὰ εἶχε ἐπιπτώσεις στὴν ἐμπιστοσύνη τῶν πνευματικῶν του παιδιῶν πρὸς τὸν ἴδιο, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀμφιβάλλουν γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν λόγων του καὶ νὰ κλονιστεῖ ἡ πίστη τους.

Ἀπὸ τὸν πρῶτο κιόλας στίχο τῆς περικοπῆς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τὸ δηλώνει ξεκάθαρα: «Κι ἂν ἀκόμα ἄλλοι ἀρνοῦνται νὰ μὲ ἀναγνωρίσουν ὡς ἀπόστολο, γιὰ

σᾶς ὅπως ὅπως εἶμαι· γιατί ἡ ἴδια ἡ ὑπαρξη τῆς ἐκκλησίας σας εἶναι ἡ ἀπόδειξη πῶς εἶμαι ἀπόστολος» (9:2).

Τί ὑποστηρίζει ἀκριβῶς; Πῶς, καὶ μόνο ἡ θέση πού τόσο γρήγορα βγῆκε ὁ Χριστὸς στὴν καρδιὰ τῶν Κορινθίων μετὰ τὸ κήρυγμά του, ἀποδεικνύει πῶς ἐπιτελεῖ ἔργο τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἀργότερα, στὴ δεύτερη ἐπιστολὴ του, θὰ ἐπανέλθει γιὰ νὰ πεῖ τὸ ἐξῆς συγκλονιστικό: «Ἐγὼ σὲ τίποτα δὲν ὑστέρησα ἀπὸ αὐτοὺς πού θεωρεῖτε «ὑπεραποστόλους», κι ἂς μὴν εἶμαι τίποτα. Οἱ ἀποδείξεις ὅτι εἶμαι ἀπόστολος παρουσιάστηκαν μπροστὰ σας μὲ πολλὴ ὑπομονή, μὲ θεϊκὰ σημεῖα, μὲ θαύματα καὶ μὲ θεραπεῖες» (Β΄ Κορ. 12:12).

Παρ' ὅλο, λοιπόν, πού ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀποτελεῖ, χωρὶς καμία ἀμφιβολία, γνήσιο Ἀπόστολο τοῦ Χριστοῦ, δὲν καταδέχτηκε ποτὲ νὰ συντηρηθεῖ μὲ πόρους τῆς Ἐκκλησίας. Γιατί ἄραγε; Τὴν αἰτία μᾶς τὴν δίνει ὁ ἴδιος, στὸ τέλος τῆς σημερινῆς περικοπῆς, μιλῶντας γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τοὺς συνεργάτες του: «Ἐμεῖς δὲν κάναμε χρῆση τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ, ἀλλὰ ὑπομένουμε κάθε στέρηση, γιὰ νὰ μὴν δημιουργήσουμε κανένα ἐμπόδιο στὴν διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ» (στ. 12).

Ἀπὸ ποῦ πηγάζει, ἄραγε, αὐτὴ ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν Ἐκκλησία, τὴν ὁποία δὲν θέλει νὰ ἐπιβαρύνει; Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία: Πηγάζει ἀπὸ εὐγνωμοσύνη. Ὁ Παῦλος εἶναι ἓνας εὐγνώμων ἄνθρωπος, πού δὲν ξέχασε ποτὲ τὴν συγγνώμη πού δέχθηκε ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν τιμὴ πού τοῦ ἔγινε νὰ διαδώσει τὸ κήρυγμα Ἐκείνου πού κάποτε δῶκε. Θεωρεῖ λοιπόν, πῶς ἐκεῖνος εἶναι πού ὀφείλει στὴν Ἐκκλησία καὶ ὄχι ἡ Ἐκκλησία σ' ἐκεῖνον.

Ἄν ἡ σημερινὴ Ἀποστολικὴ περικοπὴ εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, ἡ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀχαριστία. Σήμερα, ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου, ἀκούσαμε γιὰ ἓναν ἄρχοντα πού χάρισε στὸν δοῦλο του ἓνα τεράστιο χρέος. Ἀμέσως μετὰ ὅμως, ὁ δοῦλος αὐτὸς ἀρνεῖται νὰ χαρίσει σὲ ἓναν σύντροφό του ἓνα ἐλάχιστο χρέος. Ὁ ἄρχοντας μαθαίνει γιὰ τὴν ἀπαίσια αὐτὴ συμπεριφορὰ καὶ καταδικάζει πλέον ὀριστικὰ τὸν ἀχάριστο δοῦλο (Μτθ. 18:23-34).

Τί συνδέει τὶς δύο αὐτὲς περικοπές; Μιὰ ἀντίθεση. Ἀπὸ τὴν μία, ἓνας ἄνθρωπος πού ἔχει ὡς προτεραιότητα τὰ δικαιώματά του, μὴν ἔχοντας τὴν δυνατότητα νὰ ἀναγνωρίσει πόσα ἀπολαμβάνει χωρὶς, οὔτε νὰ τὰ ἀξίζει, οὔτε νὰ τὰ δικαιоῦται. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ἐνας ἄνθρωπος πού ἄλλαξε τὴν ζωὴ του στὸ ὄνομα τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεὸ τῆς χάριτος καὶ τῆς συγχωρήσεως. Ἐνας

ἄνθρωπος ποὺ θέλησε νὰ μοιάσει πρὸς τὸν μεγάλο Εὐεργέτη του. Ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος τοποθέτησε, πάνω ἀπὸ τὸ δικαίωμά του, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν προσφορά.

Ὅσο μελετοῦμε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ συντονίζουμε τὴν ζωὴ μας μὲ τὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἁγίων Της, θὰ ἀλλάζουμε. Τὸ πάθος τοῦ ἐγωισμοῦ, ποὺ διαρκῶς μᾶς σπρώχνει τὴν ἀναζήτηση κάθε εἰδους κέρδους μὲ νόμιμους, ἀλλά, κάποιες φορές καὶ μὲ ὑπόγειους τρόπους, θὰ δίνει σταδιακὰ τὴν θέση του στὴν εὐγνωμοσύνη στὸν Θεὸ γιὰ τὶς τόσες δωρεές Του καὶ στὴν ἀνάγκη νὰ μιμηθοῦμε τὴν ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπη Του.

Σὲ μιὰ ἐποχὴ μανιώδους ἀναζητήσεως τοῦ κέρδους, ἃς ἀναζητήσουμε τὴν χαρὰ τῆς προσφορᾶς, ὅπως μᾶς τὴν διδάσκει ἡ Ἐκκλησία μας. Εἶναι ἡ χαρὰ ποὺ γέμισε τὴν καρδιὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ τὸν ἀπελευθέρωσε ἀπὸ τὴν ἀναζήτηση μόνον κέρδους καὶ ἀνταλλαγμάτων. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἄλλου εἰδους χαρὰ, τὴν ὁποίαν θὰ νιώσουμε, ἂν ἀνοίξουμε τὴν πόρτα τῆς ψυχῆς μας στὸν Χριστὸ καὶ Τὸν ἀκολουθήσουμε στὸν δρόμο τῆς ἀγάπης Του. Ἀμήν.

Πηγή: pemptousia.gr